

Sygn. akt X K 1213/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Magdalena Sadowska

po rozpoznaniu w dniu 3.03.2016 r. sprawy **K. G. (G.)**, s. F. i E. z domu B., urodzonego (...) w S.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 11 grudnia 2015 roku w miejscowości T. na drodze publicznej ulica (...) w ruchu lądowym kierował motorowerem marki R. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, 1,15 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

I. oskarżonego K. G. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej w pkt. I wyroku kary pozbawienia wolności na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

III. na podstawie art. 71§1 k.k., art. 33§1 i 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

IV. na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

V. na podstawie art. 63§2 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet zakazu prowadzenia pojazdów okres zatrzymania prawa jazdy od 11 grudnia 2015 r. do 3 marca 2016 r.;

VI. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł (pięciu tysięcy złotych);

VII. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt. 2, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciąża oskarżonego kosztami sądowymi: wydatkami w kwocie 70 zł (siedemdziesięciu złotych) oraz opłatą w wysokości 200 zł (dwustu złotych).

Sygn. akt: X K 1213/15

UZASADNIENIE

Z uwagi na wydanie wyroku w trybie art. 343 k.p.k., zakres uzasadnienia ograniczono do wyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia oraz wskazanych rozstrzygnięć.

W wyroku z dnia 3 marca 2016 roku Sąd uznał K. G. za winnego czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, który zakwalifikował jako występki z art. 178a § 1 k.k. i skazał oskarżonego za powyższe przestępstwo.

Sąd zważył bowiem, iż niniejszej sprawie spełnione zostały wszystkie wymogi formalne i możliwe było wydanie orzeczenia w trybie konsensualnym, poprzez uwzględnienie wniosku oskarżyciela publicznego o skazanie K. G. bez przeprowadzenia rozprawy. Sąd rozważył przesłanki określone w art. 335 § 1 k.p.k. i doszedł do przekonania, że wniosek ten zasługuje na uwzględnienie, albowiem okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu – szczególnie w świetle przyznania się przez niego do winy oraz całokształtu wiarygodnych i ujawnionych w toku posiedzenia dowodów - nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte pomimo nieprzeprowadzenia rozprawy.

Przedmiotem zainteresowania Sądu w tym zakresie była zatem głównie kwestia kary uzgodnionej przez oskarżyciela publicznego oraz oskarżonego, a w szczególności czy odpowiada ona dyrektywom jej wymiaru określonym w art. 53 kk. W myśl tego przepisu, sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Te właśnie zasady kodeksu karnego Sąd miał na uwadze, uznając karę zaproponowaną przez strony postępowania dla K. G. – 8 miesięcy pozbawienia wolności za sprawiedliwą. W ocenie Sądu, wymierzona oskarżonemu kara jest bowiem adekwatna zarówno do stopnia jego zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Tak ukształtowana kara uwzględnia okoliczności łagodzące winę oskarżonego. W pierwszym zatem rzędzie – przyznanie się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a także wyrażenie skruchy. Ponadto bierze ona również pod uwagę uprzednią niekaralność oskarżonego, co wskazuje na nienaganny tryb jego dotychczasowego życia. Z drugiej strony, uwzględnia jednak również znaczny stopień nietrzeźwości w jakim znajdował się K. G.. Tym samym, biorąc pod uwagę, iż sprawca czynu z art. 178a § 1 k.k. podlega karze grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2, zasadnym było wymierzenie K. G., zgodnie ze złożonym przez oskarżyciela publicznego wnioskiem, kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem sytuującej się bliżej dolnego rejestru ustawowego zagrożenia w obrębie tego rodzaju kary.

Wskazana natomiast powyżej postawa K. G. w toku postępowania – przyznanie się do winy i wyrażenie skruchy, a także dotychczasowy sposób życia oskarżonego – jego niekaralność, w korelacji z wymiarem orzeczonej względem niego kary pozbawienia wolności, czyniły uprawnionym i zasadnym skorzystanie wobec K. G., zgodnie ze złożonym przez Prokuratora wnioskiem, z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wymierzonej mu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności na okres dwóch lat. Podniesione okoliczności uzasadniają bowiem pozytywną prognozę kryminologiczną względem oskarżonego.

Biorąc natomiast pod uwagę istotę grzywny orzekanej w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, którą stanowi zwiększenie efektywności orzeczenia, w którym poddano sprawcę próbie, jej wymierzenie wobec K. G. w wysokości uzgodnionej w złożonym przez oskarżyciela publicznego wniosku, to jest 80 stawek dziennych po 10 złotych, było w pełni zasadne.

Natomiast w punkcie czwartym uzasadnianego wyroku Sąd na mocy art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat, uwzględniając i w tym zakresie wniosek złożony przez Prokuratora. We wskazanym zakresie Sąd omyłkowo nie uwzględnił jednak uzgodnionej z oskarżonym i złożonej przez Prokuratora modyfikacji wniosku, z której wynikało

zawężenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do orzeczenia go w zakresie, w którym wymagane jest prawo jazdy kat. B.

Omyłka ta jest tego rodzaju, iż może zostać skorygowana jedynie w drodze kontroli instancyjnej przedmiotowego wyroku.

Jednocześnie na poczet zakazu prowadzenia pojazdów Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 11 grudnia 2015 r. do 3 marca 2016 r., wskazując w tym zakresie omyłkowo jako podstawę prawną art. 63 § 2 k.k. zamiast art. 63 § 4 k.k.

Z kolei w punkcie szóstym uzasadnianego wyroku Sąd na mocy art. 49 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł. Sąd uznał bowiem, iż przedmiotowe świadczenie, w wysokości określonej w niniejszym wyroku, wzmocni korzystne oddziaływanie na sprawcę. Ustalając wysokość rzeczzonego świadczenia pieniężnego, Sąd uwzględnił sytuację materialną oskarżonego, uznając, iż zapłata kwoty 5.000 zł nie będzie prowadziła do nadmiernego uszczerbku dla jego utrzymania, a jednocześnie spełni swoją funkcję wskazaną powyżej, unaoczniając oskarżonemu nieopłacalność wchodzenia w konflikt z prawem oraz stopień naganności jego czynu.

Mając na uwadze, iż uzgodnienie, o którym mowa w art. 335 § 1 k.p.k. obejmować może również poniesienie przez oskarżonego kosztów postępowania, Sąd w punkcie siódmym uzasadnianego wyroku, uwzględniając wniosek Prokuratora, zdecydował również na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt. 2, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) o obciążeniu oskarżonego kosztami sądowymi: wydatkami w kwocie 70 zł (siedemdziesięciu złotych) oraz opłatą w wysokości 200 zł (dwustu złotych). Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania zgodnie z którą, każdy kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. Oskarżony jest zdrowym, pracującym mężczyzną, osiągającym na bieżąco dochody z prowadzonej działalności gospodarczej. Brak było zatem podstaw do przyjęcia, że uiszczenie kosztów procesu byłoby dla K. G. zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację majątkową czy osobistą.

ZARZĄDZENIE

1) odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień;

2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:

- PR P.,

- obrońcy oskarżonego,

3) przedłożyć z wpływem lub za 14 dni.

G., dnia 11 kwietnia 2016 r.

.